

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2799/2020
31.03.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Бисерке Живановић, Гордане Комненић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милић Рајковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Координациона управа за Косово и Метохију, Полицијска управа Ђаковица, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 440/18 од 14.06.2019. године, у седници већа одржаној дана 31.03.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 440/18 од 14.06.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 440/18 од 14.06.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 440/18 од 14.06.2019. године, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2466/16 од 20.10.2017. године, којом је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде штете због незаконитог премештаја и незаконитог удаљења са рада исплати износ од 151.586,07 динара, са законском затезном каматом и то за време привременог удаљења (суспензије) у периоду од 01.12.2011. године до 30.05.2012. године, укупан износ од 133.539,08 динара, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке и да на име мање исплаћене месечне зараде по основу незаконитог распореда на ниже радно место у периоду од 18.01.2013. године до 30.05.2013. године, укупан износ од 18.046,99 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног износа до исплате, ближе наведено тим ставом изреке, као и да на те износе у корист тужиоца уплати доприносе надлежном фонду. Обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде штете по основу трошкова дисциплинског поступка исплати укупан износ од 28.500,00 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2013. године до исплате. Одређено је да је

тужилац ослобођен плаћања судских такси. Обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 75.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужене, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20).

Према одредби члана 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, поништено је решење дисциплинског старешине и обустављен дисциплински поступак против тужиоца за дело због којег је против тужиоца покренут дисциплински поступак и због којег је привремено удаљен са рада, а тужена му није исплатила разлику до пуног износа плате. Због тога је правилна оцена нижестепених судова да је остварен основ за исплату накнаде штете због незаконитог премештаја, до којег је дошло покретањем дисциплинског поступка, и због незаконитог удаљења са рада, те је тужена правилно обавезана да тужиоцу исплати износе утврђене вештачењем, као и да му исплати накнаду штете по основу трошкова дисциплинског поступка.

Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер се ревизијом тужене не указује да постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса. Одлуке нижестепених судова засноване су на правилној примени одговарајућих одредаба материјалног права о накнади штете.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија тужене недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 03.11.2016. године. Побижана вредност предмета спора је износ од 180.086,07 динара, што у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе износи 1.463,27 евра (1 евро = 123,0709 динара).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. става 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка, јер одговор на ревизију који је поднео тужилац није био нужан за ову парницу.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић